

1021 Ænfte Beh. af Fællesubv. Indst. ang. Forfl. til Finantslov f. Finantsaaret 1877—78. 1022

paa det Spørgsmaal, om dette Forslag virkelig blev opstillet for at fjerne en Minister, men i ethvert Fald er det nu blevet i den Grad forandret, at det nu neppe kan siges at være Hensigten med det. Med Hensyn til de enkelte Poster kan jeg kun udtale, at det Budget, som den meget ærede Kultusminister har fremlagt, og som er aftrykt i Landstingets Betænkning, er blevet lagt til Grund. Da der ikke har været Leilighed til at konferere med Ministeren, er det naturligvis muligt, at han ved de enkelte Poster kan ønske nogle Forandringer, men Bøbet i det Hele tror jeg ikke den ærede Minister kan have Noget at udsætte paa. Fremdeles gif Mindretallet ind paa at foreslaa en betydelig extraordinær Bevilling til Forsvarsvæsenet, omtrent en Million, hvilken Bevilling man fordelte, saa godt man kunde, efter de Oplysninger, man tidligere havde faaet. Det var ikke Mindretallets udtrykkelige Ønske, at Fordelingen netop skulde ske paa den Maade, der foreslog, men, da der ikke var Konferance med Ministeren derom, maatte man foretage Fordelingen paa den Maade, man antog vilde være den meget ærede Krigsminister mest velkommen. Der stod altsaa paa den Maade endnu kun to af de fem uantagelige Punkter tilbage. Den ærede Ordfører sagde om disse fem Punkter, at de havde ikke nogen finantsiel Betydning. Det kan maaffke gjælde om de to, at de ikke have nogen stor eller væsentlig finantsiel Betydning, men det kan dog ikke gjælde om det Punkt, der angaar Tillegget til Skolelærerne, idet det jo her gjælder om ikke mindre end 300,000 Kr. Selv de to Punkter, vedrørende Stiftsmidlerne og Kronborg Amtstue, kunne jo ikke siges at være uden al finantsiel Betydning. Jeg skal dog ikke indlade mig videre paa at omtale disse Punkter, da jeg har haft Leilighed til her tidligere at gjøre det. Jeg beklager, at det ikke har været muligt her at komme til en Overenskomst; men det ærede Flertal har jo betragtet disse Punkter som blot politiske, og i det Dieblif, Flertallet havde den Betragtning af dem, kan jeg ogsaa meget godt forstaa, at det ikke har kunnet indlade sig paa at gaa med Mindretallet. Ogsaa jeg beklager, at Følgen deraf er bleven, at vi derved efter al Rimelighed ikke i Dag faae vedtaget nogen Finantslov.

Consellpræsidenten (Estrup): Jeg tror, at man i Virkeligheden maa være de 14 Medlemmer meget taknemlig, som i Fællesudvalget

have stemt for den Høvendelse til Consellpræsidenten, som findes aftrykt i Udvalgets Betænkning. Det forekommer mig, at de 14 Medlemmer have derved meget væsentlig bidraget til at klare Situationen, at de derved have stillet det saa utvivlsomt frem, hvad det egentlig er, Striden dreier sig om i Diebliffet, at det ikke er muligt, at Noget, der vil forstaa, kan tage feil. Jeg maa tilstaa, at hvad der i Betænkningen fra Fællesudvalgets Mindretal er fremkommet for at godtgjøre, at denne Høvendelse til Regeringen dog ogsaa kunde forstaaes paa anden Maade, kunde have en anden Betydning, er for mig mørk Tale. Det er mig albeles usforstaaeligt, hvilken Styrke der kan søges i de Argumenter, der ere fremførte, og jeg tvivler meget om, at det skal lykkes nogen Fortolkningsskønst at give en anden Forstaaelse af den vedkommende Afstemning i Fællesudvalget end den, Flertallet i Fællesudvalget har gjort gjældende. Særligt har jo Mindretallet i Fællesudvalget, der maa antages at samstemme med Flertallet i det andet Thing, selv afstaaet sig videre Leilighed til i det andet Thing at bortfortolke Betydningen af den ffete Høvendelse. Jeg ser ikke rettere, end at disse Udtryk, at en Overenskomst „er umulig under det nuværende Ministerium“ utvivlsomt kun tillade een Fortolkning. Jeg ser altsaa ikke rettere, end at Ansvaret for, at det er kommet til et Brud i Fællesudvalget, paahviler Mindretallet, som har sluttet sig til denne Udtalelse, og jeg kan selvstændig tiltræde det ærede Flertals Ordførers Beklagelser over, at et saadant Brud har fundet Sted. Det forekommer mig at være endog mere end saandsynligt, at naar dette, som har foranlediget Brudet, var blevet holdt udenfor — og det burde efter min fulde Overbevisning have været holdt udenfor —, da vilde en Overenskomst være naaet i Fællesudvalget. Jeg gjør denne Slutning ikke alene deraf, at der dog i Virkeligheden i selve Bevillingsspørgsmaalene har fundet en betydelig Tilnærmelse Sted mellem de to modsatte Anskuelser, men ogsaa deraf, at selve de Punkter, som af mig gjentagne Gange ere betegneede som absolut uantagelige, dog ikke efter Mindretallets Udtalelser vedblivende kunne betragtes som saadanne, at Mindretallet absolut maatte fastholde dem. For det ene Punkts Vedkommende, nemlig Theatret, er det jo givet, at selve Mindretallets Indstilling ophæver den Dødsdom, som Folkethinget havde fældet over Theatret, eller — naar jeg skal udtrykke mig mere korrekt — ikke absolut den